

DIUMENGE IV DE QUARESMA (A)
HOMILIA DEL P. MANEL GASCH, MONJO DE MONTSERRAT
22 DE MARÇ DE 2020
1 S 16; Ef 5, 8-14; Jn 9, 1-41

Els meus ulls veuen estimats germans i germanes(a), presents en aquesta basílica de Montserrat, la insòlita imatge d'una església quasi buida. Però és aquesta tota la realitat? NO. a mi em cal una mica d'imaginació i de fe per a pensar que en aquest moment els qui seguïu aquesta celebració no cabríeu en l'espai tancat més gran del país, almenys això és el que ens diuen les estadístiques sobre els qui ens veieu i ens escolteu des de lluny. I podríem continuar com faré en aquestes paraules, parlant de realitats que d'entrada no sempre veiem.

L'Evangelí del cec de naixement parla d'obrir els ulls a realitats no del tot evidents. I parla dels qui sense veure-hi, hi acaben veient i dels qui veient-hi, no veuen res. L'Evangelí d'avui ens parla de les possibles posicions personals que podem prendre davant del nostre entorn i ens demana que la nostra posició sigui la de Jesucrist. Ell va reconèixer sense cap engany la realitat que tenia al voltant: la malaltia, la ceguesa, la necessitat de qualsevol mena, les situacions personals difícils, i les va transformar: alguna vegada servint-se fins i tot de la mateixa matèria... que interessant: que el cec es curi també amb fang i saliva. Amb la pregària i amb l'acció, però també amb la saliva i la terra.

Jesús quan actua i guareix, comunica i capacita per a ser com ell. El cec de naixement va veure de seguida la realitat, no evident: que Jesús estava proposant quelcom nou, que Ell era quelcom nou...No hi veia i hi va veure. Altres, els fariseus, van quedar-se on estaven, van entrar en un monòleg amb ells mateixos, amb la seva saviesa, amb la seva tradició, amb el seu materialisme sense deixar, en el fons, cap espai a la novetat: Hi veien, sense veure-hi res. En l'evangelí d'avui és apassionant llegir aquests dos discursos paral·lels, el que no s'aixeca de terra, i s'entreté amb l'anàlisi dels fets i el que sense elevar-se de la terra i deixa entrar l'esperit, fins i tot literàriament.

Un discurs, el dels fariseus, busca sempre arguments dintre del mateix context, l'altre, el del cec de naixement s'obra.

I fixem-nos que Jesús no trenca mai el diàleg, tot i el menyspreu que pateix. Acaba al final de l'evangelí explicant tranquil·lament, encara per darrera vegada als fariseus, quina és la seva veritable posició: si fóssiu cecs seríeu innocents, però hi veieu i no aneu més enllà.

Els evangelis tradicionals d'aquests tres darrers diumenges de quaresma ens fan confessar Jesucrist com a Messies i Salvador. Ho fan a partir de situacions humanes bàsiques, tenir set, estar cec, estar mort. Una de les grans preguntes que avui es fa la gent, potser precisament avui amb el coronavirus se la facin menys, és: de què ens salva Déu? Aquestes situacions sempre són resoltes sempre a un únic nivell: la del reconeixement de Jesucrist i del seu evangelí com a camí per a la vida.

Avui en la primera lectura l'únic que hi veia més enllà era el profeta Samuel, en la carta al Efeze, Sant Pau diu que tots som llum. Què ha passat entre els dos textos? No res menys que Jesús de Natzaret: que ens ha obert els ulls a tots.

De la mateixa manera que ens cal imaginar una realitat diferent a la que veiem ara i aquí, també la quaresma que cada any proposa l'Església és un temps per

imaginar una realitat diferent. Aquest any bona part del món s'ha vist abocada a una mena de forçada Quaresma civil. No podem en cap cas no tenir molt presents les renúncies que la pandèmia que sofrim han portat a moltes llars: la renúncia a la llibertat de moviments, les renúncies econòmiques de les situacions laborals, la malaltia i fins i tot la mort. Cap no és una realitat aliena a l'Església, a la fe cristiana que neix de situacions difícils i que dona resposta en els àmbits espiritual però també material a situacions difícils i límit. La fe cristiana és aquí, oferta a tots per no defugir el món i les seves dificultats, no defugir-lo amb pràctiques tenyides d'espiritualitat desencarnada que ens poden alienar de la realitat que vivim. Especialment els homes d'Església, que vivim en la majoria dels casos en cases, convents i monestir amplis i confortables, hauríem de ser molt sensibles i tenir una gran comunió amb els que tenen altres situacions...i anar en compte a donar solucions espirituals que no passin primer per una consciència del que està passant al nostre entorn. Des d'aquesta comunió podrem continuar proposant el consol de la fe, de la vida de pregària, però no tanquem els ulls, no ens saltem mai el pas previ de saber què passa al nostre voltant.

Només enmig de tot això podrem imaginar, confessar i proposar la realitat que ens ha estat promesa al final de la quaresma, la Pasqua: una realitat de plenitud, de felicitat, d'humanitat. Una realitat que aquest quart diumenge de quaresma fa seva cridant a l'alegria enmig de l'encara desert quaresmal. Una crida que aquest any, més que mai, només es pot viure en la confiança que Déu té la darrera paraula, sempre, veient amb els ulls que ens ha obert Jesucrist un més enllà que només podem esperar.

En aquesta eucaristia confessem la presència de Jesucrist ressuscitat en el pa i el vi i aquesta presència li dona, amb diferència, tot el sentit, com el tenen totes les celebracions de l'eucaristia que avui faran tants preveres en la soledat de les seves parròquies buides, però en unió espiritual amb el món, però us vull dir que saber que sou a casa escoltant-nos, ens ajuda molt a ser fidels i a sentir-nos en comunió de pregària.